

εινές αναλαμπές τους. Οι άνθρωποι του παμπούσου ακόμη και μέσα στις χειρότερες στιγμές τους μας δείχνουν ότι παραμένουν άνθρωποι. Διαβάστε το!

Μ. Σωτήρης «Η Σοφίλα», διήγημα-κδ. Αρμός, Αθήνα, 1996, σελ. 193.

ήγηματα από τον κόσμο του Αιγαίου. Χρόνες και γεγονότα της Μυτιλήνης, της Κίου, της Κάσου, της Εύβοιας και των άλλων μικρότερων νησιών του Αιγαίου δίνουν σύνθετη εικόνα του ανθρώπινου αρχιμάγου. Η «Σοφίλα» (υποκοριστικό του ονόματι στην κασιώτικη ντοπιολαλιά), το όνομα του ήρωα του έργου, είναι μια ανάθεση του Ολοκαυτώματος της Κάσου, το 1944. Ξεχωρίζει η αγάπη του συγγραφέα έναν κόσμο περιφερειακό, τους νησιώτες αλλά τόσο ζωντανό και παρόντα στο σήμα.

Άλλο, τέλος, χαρακτηριστικό που αποδίδει η ποίηση του Κ. Ριτσώνη είναι η σωστότητα της. Οι άνθρωποι ζουν στα ποιήματα του με τα σώματά τους και το σώμα αποκτά μια αναπάντεχη ποιητικότητα. Δείγμα με ένα δείγμα: *Ο κουρασμένος τάρως/κρεμείται απ' τη χειρολαβή/μες ηλεκτρικό/Ο καθισμένος επιβάτης/κρεμι απ' το τσιγάρο του/κι εγώ δεν έχω από να κρατηθώ.*

Νίκος Κολοκοτρώνης «Χωρίς μακιζ», εκδόσεις Εψιλον/ποίηση, Αθήνα, 1996, σελ. 73

ποίηση βιοματική αυτοβιογραφική πάνω αιώνια θέματα που απασχολούν τον άνθρωπο: Τον έρωτα, τη μοναξιά, τον θάνατο, τη ζήνεια. Δείγμα: *Κάποια μέρα τα φυλακισμένα μάτια μας/θα αποδημήσουν για μακρινά/εκεί όπου οι καρδιές μας/θα έπον πεθάνει από καιρό/οι περαστικοί θα κλώνουν τον γιακά τους/και τα μάτια τους κρύβουν στις τσέπες του παλτού που κλημένο σαν βδέλλα στο κορμί τους/θα λείπει χαμένα χρόνια/κάποια μέρα θα σε μαδά/μα θα είμαι κάποιος άλλος.*

Ποίηση Γιαννόπουλος, Αθήνα 1996, σελ.

Ποίηση - δισκουέ Πομπέρ Μπουντέ, εκδ. Πατάκης, 1996.

Χρυσή Δροσουπούλου

Ποίηση για παιδιά και νέους, εκδ. Πατάκης, 1996.

Χρυσή Δροσουπούλου

Ποίηση «Αγγλοκρατίας» στην Κύπρο (1878-1914)», εκδ. Πατάκης, 1996.

αυριο στις 8 μ.μ. (πλάταια Κολωνακίου 2, τηλ. 3606231).

ΘΕΑΤΡΟ

► ΘΕΑΤΡΟ ΜΟΥΣΟΥΡΗ

Λουκρητία Βοργία: Στη λογική της σύγκρουσης

Μια συνθησιμένη μελέτη ανατροπής των κεκτημένων, έναν ανεστραμμένο καθρέφτη, είδε σκηνοθετικά ο Νίκος Χαλαλάμπους στη Λουκρητία Βοργία του Βίκτορος Ουγκώ και ανέδειξε με τη βοήθεια ενός θαυμάσιου θιάσου το χιούμορ, το παιχνίδι, τη δεξιοτεχνία, αλλά και τον ρομαντισμό που μπορεί να κρύβει το έργο. Μια ομάδα ταλαντούχων νέων ηθοποιών κινείται με άνεση στη σκηνή, παρασύρει τον θεατή στην ψυχογραφία του έργου και προετοιμάζει το έδαφος για την υποδομή των πρώτων ρόλων. Η Λουκρητία Βοργία μεταμορφώνεται, με την ερμηνεία της Αιμιλίας Υψηλάντη, σε καθημερινό μύθο, σε απέραντη θάλασσα αισθημάτων, απαγορευμένων και τόσο φυσικών σε άλλα επίπεδα δράσης και σκέψης. Ο ηθοποιός κινεί έναν μύ-

Ο Βίκτωρ Ουγκώ υπήρξε ένας από τους δημοφιλείς συγγραφείς στην Ελλάδα τον περασμένο αιώνα. Ολόκληρες γενιές γαλουχήθηκαν με τα μυθιστορήματά του και κυρίως τους «Αθλιούς» και την «Παναγία των Παρισίων». Η πρώτη επαφή του Ουγκώ ήταν το θέατρο. Η Λουκρητία Βοργία γνώρισε λαμπρή πορεία στις ελληνικές σκηνές του 19ου αιώνα, καθώς κίνησε το ενδιαφέρον πολλών θιάσων που παρουσίασαν το έργο όχι μόνο στην Αθήνα αλλά και στις μεγάλες πόλεις του Ελληνισμού. Η παρουσία της Λουκρητίας Βοργίας στην Ελλάδα το '90 δεν περιορίστηκε μόνο σε μεγάλους θιάσους και διάσημους πρωταγωνιστές, αλλά και πολλούς ερασιτεχνικούς και μικρούς θιάσους.

Η ταυτότητα της παράστασης: Με-

θο, λέει ο Χαλαλάμπους, δεν κινείται από αισθήματα αυστηρά υπαρξιακά, ψυχογραφικά. Πρώτα μεταφέρει μάλλον το θέμα κι ύστερα το φυσικό ζετύλιγμα περιστατικών στην περιοχή του απίθανου και τέλος το δηλητηριώδες χιούμορ κάτω από τις ποιητικά δραματικές στιγμές. Ο Νίκος Χαλαλάμπους στο σημείωμά του για την παράσταση παρατηρεί ότι «σε τέτοια έργα πρέπει να ξεχάσει ο ηθοποιός τη λογική του ψυχολογικού υποβάθρου των χαρακτήρων, να αφαιρέσει τον ατομικό συναισθηματισμό του, αλλιώς δείχνουν όλα ψεύτικα. Σε αυτή την περίπτωση είναι πιο έντιμη μια ανάγνωση, ένα αναλόγιο. Η πρακτική σχέση με τα πράγματα είναι το πιο άμεσο μέσο προσέγγισης του καλού και του κακού σαν επική στιγμή, σαν μια αναστατωμένη κίνηση του χρόνου προς την αποκαλύψη».

τάφραση: Μίσην Κουγιουμτζόγλου. Σκηνοθεσία: Νίκος Χαλαλάμπους. Σκηνικά - κοστούμια: Αγγελος Αγγελής. Μουσική: Μιχάλης Χριστοδουλίδης. Φωτισμοί: Θόδωρος Μάργκας. Βοηθός σκηνοθέτη: Μαρίνα Υψηλάντη. Σκηνογραφίες: Ισίδωρος Σταμούλης. Παίζουν (με σειρά εμφανίσης): Τζενάρο: Τζώννου Θεοδωρίδης, Ολοφέρνη Βιτελόζο: Σπύρος Περγίδου, Ντον Απόστολο Γκαζέλα: Φώτης Μακρής, Ζέπο Λιβερέτο: Ισίδωρος Σταμούλης, Μάφιο Ορσίνι: Μάνος Ζαχαράκος, Γκουμπέτα: Χρήστος Ευθυμίου, Λουκρητία Βοργία: Αιμιλία Υψηλάντη, Ντον Αλφόνσο ντ' Εστε: Περικλής Μουστάκης, Ρουσιγκέλο Α': Φώτης Μακρής, Ασόλφο: Σπύρος Περγίδου, Μπατίστα: Σπύρος Περγίδου, Ρουσιγκέλο Β': Χρήστος Ευθυμίου, Πριγκίπισσα Νεγκρόνι: Δώρα Στυλιανέση.